

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1098/2014
12.11.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене Г.П., због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Д.Н., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.397/2012 од 17.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.3585/13 од 24.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 12. новембра 2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Г.П. – адвоката Д.Н., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.397/2012 од 17.04.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.3585/13 од 24.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.397/2012 од 17.04.2013. године, окривљена Г.П. оглашена је кривом због извршења кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђена на казну затвора у трајању од 4 месеца. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити на тај начин што окривљена не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. У изречену казну, окривљеној је урачунато време проведено у притвору од 21.03.2011. године до 01.04.2011. године.

Истом пресудом, одређено је да, уколико окривљена једном у трајању од преко 6 часова, или два пута у трајању до 6 часова, самовољно напусти просторије у којима станује – суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у затвору.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.3585/13 од 24.02.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Г.П. –

адвоката Д.Н., а пресуда Првог основног суда у Београду К бр.397/2012 од 17.04.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Г.П. – адвокат Д.Н., због повреда прописаних одредбама члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1. до 3. и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљену "ослободи одговорности", те да одложи примену мере до окончања поступка по захтеву за заштиту законитости.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљене Г.П., као разлог за подношење захтева, истиче повреде из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1. до 3, те из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, при чему само формално означава ове повреде, због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се ове повреде састоје, а у образложењу наводи да не постоји ниједан доказ који би указивао да је окривљена извршила предметно кривично дело, указујући на неправилан закључак судова о постојању директног умишљаја код окривљене, те на погрешну оцену доказа истицањем да суд није у довољној мери ценио исказе саслушаних сведока.

Дакле, из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 3. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Имајући у виду да су у поднетом захтеву само формално означене повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено, док се суштински

указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је
Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене, на основу одредбе члана 487.
став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.